

נברים

מיום בואי ארץ נתגלה לי זכות גדולה לשבעה נס יוסיפו, אבל זאת, למשוך בעול ולשאת כמשה
ברוח עמי העובר אשר בעמק יזרעאל. ברוך יהיה לי כאן בזעתה.
ואמרתי אל לבני:
נדרין:

ימים על ימום, שבאותם יירחיהם על
ירחים התבוננתי בחמי אחוי, בעטלים חכבר ברכבת, בלול טעה, אשר יעשן את עבדותם, עבדות יומאים, כל-
כברם וברורה; בחריש, בקצוץ ובריש; בעיטהם את מפת, אשר יעמדו שעה שעיה על משמר העברות והר
עבדותם מהניזחחותם עם צלצל ראשו לחליבת ערד צורה של המפעל הנרול, מפעלנו, וינאלו את נפשם
אחרי השקיעת עם הצלצל לחליבת האחרוננה; בשרבם, אשר תהא אדראה בצרור החיים של האותה".

שטש הזרחה הלוות ובירוד החטפניים הצורבים. ווש אשר בראותי בסבלותם (ואם כי עבדותי אני
ראיתים בששת ימי המעשה והחול וגס ביימי המר לא קליה ביוור) תתעורר בלבבי בעין קנא ואנכי מתרהר

נזהה והסבוגע, בשבותות ויטים טובים, אשר יתאספו בעצב: — טבני מה לא זכיתי אני לעמד במחיצתם
בכם וידונו בשאלותיהם החינויות וישוחחו על העיקר. — טבני מה לא זכיתי אני לעמד במחיצתם
רימם ותעקרונות האזדקיות אשר עליהם הושתמו חייהם ולחיות כמושפע מרווע זה עלי רק לראות בדרכם באטאל
הכשרdom, שקבלו עליהם מרצון עצם ניאשל לפעמים אדמה ובהרטיבם אותה בזועת אפס, בורעם בדמעה
לא כל כרייקל לעמוד בנסיוון ולקויפם בתנאי המוציאות ובקדром ברנה — ולפעמים גם כן בדמעה! — ואני רק
הקשיבים.

היויתי ערד ראהו לשעות הקשות וגס לרנע הנטה, אדראה את המתפרק הגדולה אשר התוודה
באדם חישד אליו, אך מטני בעצמי מנע את הרבר המשטחה ותיעידה אשר בתייחם.

ונם את זה דאיתני, כי לא קל היה היהת המכחפה, הגדול הזה?!
אשר עשו האנשים האלה בנפשם ובגופם ולא לכולם: אולם, בכל זאת, זכות גדולה נתגלה לי: לשבעת
עלתה בנקול החסתנויות לחוי עבודה אלה. יש שנשברו מהת נתל הפלג וחולשו וייהו לאינגבילדרים.
אולם גם אלה אשר כוחם עבשו אינו כבוחם טלי.

נחות איש נט-ו-

יקרתם לי, אה!